

REPORTAGE Internationale kerk 'The Garden' in Laren groeit

Hoe honderd vreemden vrienden werden

De meeste kerken krimpen, en verliezen leden. 'International Church The Garden' in Laren groeit juist. Zelfs tijdens de corona-uitbraak, toen alle diensten online moesten. Wat is hun geheim? Het echtpaar Nooter vertelt hoe ze twee jaar geleden begonnen in hun eigen tuin.

Ilona Bos
i.bos@mediahuis.nl

Laren ■ In de gangen rennen twee meisjes, met een envelop in de hand, naar haar toe: „Géraldine, we hebben iets voor jou.“ Niet veel later rijdt haar 89-jarige vader binnen. Naast hem de buurvrouw, voor hem zijn rollator. „In april kreeg hij een herseninfarct“, zegt Géraldine (52). „Nooit sloeg hij een dienst over. Onverwoestbaar is hij. Door zijn bemoeidigheden gingen we door met het opbouwen van de kerk.“ Haar vader lacht, en zegt ondeugend: „Wat moet ik nu doen? Mag ik nog koffie?“

Vanuit de zaal klinken de eerste gitargeluiden, bezoekers wandelen die kant op. Daar staat een jong stel op het podium. Ze zingen: „Holy, there is no one like you...“ Op een scherm verschijnt de tekst, de kerkgangers -zo'n tachtig- zingen mee. Een jongetje danst op een stoel en legt zijn armen om zijn moeder heen. Sommigen steken hun hand in de lucht: „Dat is een teken van volle overgave“, legt jongerenwerker Gavriel (22) uit.

Ooit begonnen de bijeenkomsten in de woonkamer van Géraldine en Evert (59). Als ex-expats wisten ze hoe moeilijk het kan zijn om in een vreemd land verbinding te vinden. Voor die groep stelden ze hun huis open. Zo'n tien mensen kwamen bijeen voor Bijbelstudie. Dat groeide, dat bloeide „organisch“, zoals ze het zelf noemen. Tot in de zomer van 2019 bijna 130 man in hun achtertuin stond.

Jong én oud sluit zich aan bij de internationale kerk.

FOTO: THE GARDEN

Ze organiseerden diensten met naderhand een grote, lange tafel met eten. Die zondagen eindigden vaak pas diep in de middag. Maar door corona moest de internationale kerk zich verplaatsen: van een gebouw in de Boomburg wijk van Hilversum, naar buiten in een tent, in de bossen van Lage Vuursche. En nu: de Internationale school van Laren.

Het begin

Bij Géraldine begon zo'n zeven jaar geleden het idee te borrelen: „Er is meer in het leven dan dit.“ Voor haar werk reisde ze de wereld rond. Eigenlijk had ze alles al: een eigen bedrijf, succes, een mooi gezin en een geliefde. Maar ze maakte steeds minder tijd voor haar geloof vrij. Net als een huwelijk vanzelfsprekend kan worden, voelde dit ook zo bij haar geloof. Dat begon te knagen: „Wat draag ik uit? Wat is Gods plan?“, vroeg ze zichzelf af.

„Je bent nog geen christen als je iedere zondag naar de kerk gaat“, legt ze uit. „De kerken zitten vol, maar zijn dit echt christenen? Christen ben je iedere dag. Ik wilde God weer op de eerste plaats in mijn leven.“ Ze vergelijkt het met wat de Bijbel zegt over geloven: als je geworteld bent in je geloof, groei je daarin, bloei je daardoor en draag je vruchten waarmee je uitreikt naar anderen. „Dat proberen we ook hier in 'The Garden' te doen. Het geloof levend maken.“

Evert kijkt haar aan: „In onze maatschappij gaat het vaak over ik-ik-ik. Maar als het draait om God en de ander, verandert je mindset.“ Iedere week zit de kerk vol met mensen van allerlei verschillende achtergronden: jong en oud. „Ieder heeft zijn verhaal. Maar er is toch verbondenheid.“ Géraldine geeft een voorbeeld: „Zo was er een jong stel met een pasgeboren baby. Het meisje bleek ernstig ziek. Als kerk wilden we er voor ze zijn. Zeven maanden lang, tot ze stierf, stond er iedere dag eten bij hen voor de deur.“

Brieven van Paulus

In de aula stapt de Duitse Louisa Nunn-Reuerman (28) naar voren. 'The Garden' geeft kerkgangers de gelegenheid om een getuigenis af te leggen: hun eigen verhaal of 'reis' met God te delen en anderen te inspireren. Louisa wilde de brieven van Paulus aan de Filippijzen, een van de brieven in het Nieuwe

Testament, op een manier onthouden en bij zich dragen. Zo'n tien jaar geleden leerde ze dit uit haar hoofd, maar na een tijdje bleek: het meesten kon ze zich niet meer herinneren.

„Een stom liedje dat een van mijn zussen zong tijdens haar musical zit na jaren nog steeds in mijn hoofd. Maar de Bijbeltekst niet“, vertelt ze. Er ontstond een nieuw idee: ze wilde de vier brieven van Paulus, die hij schreef in gevangenschap, vangen in vier nummers, ieder opgenomen in één seizoen. De eerste laat ze zien: „Het was een uitdaging om de brieven om te toveren tot een liedje“, legt ze uit. Ze experimenteerde met jazz, blues en andere tonen, maar één ding bleef hetzelfde: de tekst.

In het filmpje van veertien minuten zingen zij en haar zussen het lied. Midden in de bossen, waar het sneeuwde. Ze ogen blij. „Niet alleen ken ik de tekst nu van achter naar voren“, vertelt Louise. „Ik begreep het verhaal beter, zag dingen die ik eerder niet zag. En laatst, toen ik me boos maakte om iets, popte ineens een zin uit het nummer in mijn hoofd op. Het voelde alsof God tegen me sprak. Dat gaf me kracht.“

'Pure Gospel'

Bij een kerk denk je vaak aan een dominee die een preek houdt, maar bij 'The Garden' staat die niet op nummer één. „Het gaat om de pure Gospel“, zegt Géraldine. „De eerste volgelingen van Jezus waren ook vissers, mensen van de samenleving.“ Maar dat betekent niet dat

Evert en Géraldine Nooter (links) zijn de initiatiefnemers van 'The Garden'. Jongerenwerker Gavriel Groenesteijn is er vanaf het begin bij.

FOTO STUDIO KASTERMANS/ALEXANDER MARKS

„Het gaat vaak over ik-ik-ik. Als het draait om God en de ander, verandert je mindset“

'The Garden' zomaar wat doet. Ze winnen advies bij de vader en broer van Géraldine, beiden predikant, en hebben een oudsten raad, die hen bijstaat en met wie ze de verantwoordelijkheid delen voor de geestelijke zorg.

„De kerk hoort te staan voor onvoorwaardelijke liefde, nederigheid en dienstbaarheid, maar dat lijkt het soms te vergeten“, reageert Evert. „Het is te veel een instituut geworden.“ Géraldine vult hem aan: „Als kerk heb je kaders nodig. Maar kijk naar het verhaal van de Farizeeën in de Bijbel. Die godsgeleerden leefde voor de wet. Jezus was het vaak niet eens met hen. Door de wetten keken zij neer op anderen en ontbrak het belangrijkste: de liefde en genade. Daarom brak Jezus met hen.“

Verbinding

Evert groeide zelf niet op met het geloof. Zijn vader was huisarts en bekommerde zich om de fysieke zorg van mensen. Voor Evert werd het een ander verhaal toen hij Géraldine ontmoette. Zij bracht hem in contact met een bevriende voorganger van een kerk in Amsterdam en zo verdiepte hij zich in het geloof. „Later, toen we in Australië woonden, ging ik zelfs naar de Bijbelschool, na mijn werk, om nog meer te leren.“

Zijn vrouw kreeg juist -met een vader als predikant en een moeder als missionaris- het geloof al vanaf jong af aan mee. „Op de lagere

school voelde ik me een buitenbeentje: ik had een Franse moeder, mijn vader was dominee en soms werd ik daarmee gepest.“, vertelt Géraldine. „Het was niet cool om christen te zijn.“ Ze zette zich er tegen af, ging rebelleren en bezocht de kerk niet meer. „Maar na een tijdje merkte ik: ook al ben ik bij mijn vrienden, toch voel ik me eenzaam.“

Just in coronatijd, waarin mensen makkelijker vereenzamen, merkte het echtpaar hoe belangrijk die verbondenheid is. „Ook voor jongeren. Als ik nieuws krijg van een jongere die besluit uit het leven te stappen, breekt mijn hart“, vertelt Géraldine. „De eenzaamheid kan je zomaar grijpen. Dit verhaal begon met 130 vreemdelingen in onze tuin. Allen op zoek naar verbinding: met elkaar en met God. Van een moslim die zijn matje uitrolde, tot mensen met andere kerktradities. Nu zijn het vrienden.“

Evert neemt het laatste woord van de dienst. Hij verwijst naar Paulus die de brief schreef vanuit de gevangenis aan de Filippijzen. „Ondanks dat hij met zijn voeten vastzat aan kettingen, schreef hij niet over zijn ellende. Hij voelde vreugde. Dat is de juiste instelling. Wat er ook gebeurt, probeer je problemen vanuit een ander perspectief te zien. Soms is die vreugde even niet te ervaren, dan mag je altijd na de dienst met ons bidden.“

„Vroeger voelde ik me een buitenbeentje. Het was niet cool om christen te zijn“

'Jongeren moeten het zelf ontdekken'

Géraldine en Evert zijn de drijvende kracht achter 'The Garden', maar kunnen het niet zonder hun teams. Zo zijn er teams voor koffie, welkom, vertaling, streaming, muziek en een groep die de kinderen tijdens de dienst begeleidt. Jongerenwerker Gavriel Groenesteijn (22) zit al vanaf het begin bij de kerk. Hij is kerkelijk opgevoed, ging iedere zondag naar een dienst, maar dat was niet altijd vrijwillig.

De preek staat niet op nummer één: 'Het gaat om pure Gospel'

„Iets in mij weerhield me om een relatie te hebben met God“, vertelt hij. „Mijn verstand had een relatie met hem, maar niet mijn gevoel.“ Op zijn zestiende besloot hij dit te onderzoeken. „Hierdoor opende ik langzaam mezelf voor de liefde van God. Ik wilde bij hem zijn.“ Nu wil hij de jongeren uit de kerk ook de kans geven om dit te onderzoeken. Bijvoorbeeld door de Alpha en 'Vrijheid in Christus' cursus. „Ik kan vertellen hoe zij moeten geloven. Maar dat werkt niet“, vertelt de jongerenwerker. „Ze moeten het zelf ontdekken: wat geloof jij? Ik denk dat het belangrijk is om hier al op jonge leeftijd over na te denken. Een enkele leeftijdsgenoot doet hier weleens lacherig over, vinden het raar. Maar de meeste zijn nieuwsgierig, stellen vragen, en gaan zelfs een keer mee naar The Garden.“